

Διά ταυτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνει καί αποφασίζει:

1) Δέν συντρέχει λόγος νά αποφανθεί επί της προσφυγής.

2) Κάθε διάδικος φέρει τά δικαστικά του έξοδα.

Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait	
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart	O’Keeffe
Koopmans	Everling	Χλωρός	Grévisse

Έδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 10 Φεβρουαρίου 1982.

Ό γραμματέας

P. Heim

Ό πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1981 ¹

*Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,*

Κατά την έκπόνηση του συστήματος ποσοτώσεων της παραγωγής χάλυδος, περί του οποίου έγινε ήδη λόγος σέ μία σειρά υποθέσεων, διεπιστώθη σταθερή αύξηση της ζήτησεως όρισμένων σωλήνων. Τό γεγονός αυτό έδωσε άφορμή νά εξαيره-

θούν από την ρύθμιση της απόφασεως 2794/80 (ΑΒΙ. L 291 της 31ης Όκτωβρίου 1980, σ. 1 έπ.) όρισμένα προ-προϊόντα χρησιμοποιούμενα γιά την παραγωγή σωλήνων. Τό άρθρο 6 της άναφερθείσης απόφασεως ώριζε ότι οι έπιχειρήσεις δέν υπάγονται σέ ποσόστωση παραγωγής όταν πρόκειται γιά την έντός της Κοινότητας μεταποίηση των ακόλουθων προϊόντων:

1 — Μετάφραση από τά γερμανικά.

«6) λαμαρίνες χονδρές και μέσου πάχους ex quarto για την παραγωγή συγκολλημένων σωλήνων·

γ) ρόλοι και φύλλα για την παραγωγή συγκολλημένων σωλήνων·

δ) ρόλοι για την παραγωγή λευκοσιδήρου·

ε) πλινθώματα και ράβδοι κυκλικής και τετράγωνης τομής για μη συγκολλημένους σωλήνες.»

Όπως προκύπτει, πάντως, από το άρθρο 11 της απόφασης 2794/80, οι παραγωγοί χάλυδος υπερχρεώοντο σχετικά με τα αυτά πάντοτε προϊόντα να παρέχουν πληροφορίες στην Έπιτροπή.

Διοθέντος ότι τα ανωτέρω προ-προϊόντα δύνανται επίσης να μεταποιηθούν σε άλλα προϊόντα, η Έπιτροπή έκρινε αναγκαίο — προς το συμφέρον της ομαλής λειτουργίας του συστήματος ποσοστώσεων — να εξασφαλισθεί ότι μόνον τα προϊόντα, που πράγματι μεταποιούνται σύμφωνα με το άρθρο 6, θα εξακολουθούν να εξαιρούνται του συστήματος ποσοστώσεων. Προς τόν σκοπό αυτό εξέδωθε στις 13 Φεβρουαρίου 1981, βάσει του άρθρου 95 της συνθήκης ΕΚΑΧ, η απόφαση 385/81 «περί ορισμένων υποχρεώσεων των κοινοτικών παραγωγών χαλυδδίνων σωλήνων» (ΕΕ L 42 της 14ης Φεβρουαρίου 1981, σ. 17), το άρθρο 1 της οποίας ορίζει:

«Οι παραγωγοί σωλήνων υποχρεούνται να παρέχουν στην Έπιτροπή, μηνιαίως και για πρώτη φορά τόν Φεβρουάριο του 1981, το αργότερο την έκτη ημέρα του επομένου μήνα, τις πληροφορίες που αφορούν την παραγωγή τους ορισμένων σωλήνων, καθώς και την προέλευση των προ-προϊόντων για τούς σωλήνες αυτούς...»

Τό άρθρο 2 έχει ως εξής:

«Η Έπιτροπή ασκώντας την εξουσία που της έχει ανατεθεί από τό άρθρο 47 της συνθήκης επαληθεύει την ακρίβεια των

πληροφοριών που παρέχονται από τούς παραγωγούς σωλήνων. Οι παραγωγοί σωλήνων υποχρεούνται να επιτρέπουν τις έν λόγω επαληθεύσεις χωρίς να απαιτείται ατομική απόφαση. Η έντολή του έλεγκτου πρέπει να αναφέρεται στην παρούσα διάταξη και να δηλώνει τις πληροφορίες, που παρέχονται από τούς παραγωγούς σωλήνων, τις όποιες αυτός έχει επιφορτισθεί να επαληθεύσει. Σε περίπτωση παραδόσεως, πρέπει να επιβάλλονται οι κυρώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 47 της συνθήκης...»

Σύμφωνα με τό άρθρο 3, η απόφαση άρχισε να ισχύει από την ημέρα δημοσίευσέως της στην Έπίσημη Έφημερίδα, ήτοι την 14η Φεβρουαρίου 1981, ενώ έπαυσε, δυνάμει της ίδιας διατάξεως, να ισχύει από τις 30 Ιουνίου 1981.

Οι προσφεύγουσες στην παρούσα δίκη, οι όποιες περιλαμβάνονται στους κατασκευαστές σωλήνων που προβλέπει η απόφαση 385/81, φρονούν ότι με την απόφασή της η Έπιτροπή, άδικως τούς επέβαλε υποχρεώσεις, έφ' όσον δέν υπόκεινται στο πεδίο εφαρμογής της συνθήκης ΕΚΑΧ και δέν συνδέονται με έπιχειρήσεις που ασκούν παραγωγική δραστηριότητα στον τομέα του άνθρακος και χάλυδος. Σε αντίθεση με άλλες έπιχειρήσεις που εδρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση δέν παρέσχον τις απαιτούμενες πληροφορίες από τόν Μάρτιο 1981. Η Έπιτροπή άντέδρασε, στέλλοντας προειδοποιητικές έπιστολές τόν Ιούνιο 1981. Πάντως, ούτε κυρώσεις επέβλήθησαν ούτε καν άρχισε η διαδικασία έπιβολής κυρώσεων, ενώ περαιτέρω οδείς έλεγχος των προσφευγουσών διενεργήθη.

Τήν 6η Απριλίου 1981, οι προσφεύγουσες εξήτησαν από τό Δικαστήριο την ακύρωση της απόφασεως 385/81 και, έπικουρικώς, την ακύρωσή της τουλάχιστον ως προς αυτές.

Έπί της προκειμένης υποθέσεως η γνώμη μου έχει ως εξής:

1. Όπως ήδη ανέφερα, η προσβαλλομένη απόφαση έπαυσε να ισχύει στις 30 Ιουνίου

1981. Τό σύστημα τών ποσοστώσεων διетηρήθη μέχρι ενός ορισμένου όριου καί μετά τήν έν λόγω ήμερομηνία μέ τήν απόφαση 1831/81 (ΕΕ L 180 τής 1ης 'Ιουλίου 1981, σ. 1). 'Η απόφαση αυτή προβλέπει όμοίως εξαίρεσεις γιά τά προϊόντα πού μετεπιοήθησαν σέ σωλήνες έντός τής Κοινοτήτος (άρθρο 4), καθώς καί τήν δυνατότητα προσαρμογής τών ποσοστώσεων παραγωγής, όταν πρόκειται γιά προϊόντα πού έχρησιμιοποιήθησαν γιά τήν παραγωγή όρισμένων συγκολλημένων σωλήνων (άρθρο 10). Δέν επανεθεσπίσθη όμως ρύθμιση αντίστοιχη μέ εκείνη τής απόφάσεως 385/81. Τοῦτο έξηγείται από τό γεγονός ότι κατά τήν εφαρμογή τής απόφάσεως 385/81 — σύγκριση τών πληροφοριών τών παραγωγών μέ τίς πληροφορίες τών παραγωγών σωλήνων καί διενέργεια όρισμένων ελέγχων — διεπιστώθη ότι ή ρύθμιση πού προβλέπει τήν εξαίρεση δέν έδωσε καμία λαδή γιά αίτιάσεις. 'Αφ' έτέρου, πρέπει νά άναγνωρισθεί ότι, όσον άφορά τά σημεία πού μάς ενδιαφέρουν έν προκειμένω, τό σύστημα τής απόφάσεως 1831/81 έμφανίζει μία ουσιαστική καινοτομία. Κατά τό σύστημα αυτό, ή εξαίρεση καί ή δυνατότης προσαρμογής τών ποσοστώσεων παραγωγής προϋποθέτουν, σύμφωνα μέ τό άρθρο 10, τήν προσκόμιση *άποδείξεων* — όπως φαίνεται έκ μέρους τών παραγωγών χάλυβος — ότι τά προϊόντα μετεπιοήθησαν πράγματι κατά τόν προβλεπόμενο τρόπο.

Τό πρώτο έρώτημα πού τίθεται είναι άν ή δίκη περί άκυρώσεως τής απόφάσεως 385/81 κατέστη άνευ άντικειμένου. Αυτό συμβαίνει σέ περιπτώσεις κατά τίς όποιες εξέλιπε τό άντικείμενο διαφοράς χωρίς τήν παραμικρή έννομη συνέπεια καί δέν ύφίσταται συμφέρον γιά τήν άναγνώριση του παρανόμου τής πράξεως, ή άκύρωση τής όποίας έζητήθη άρχικώς.

Κατά τήν άποψη μας ή παρούσα υπόθεση συνιστά πράγματι περίπτωση αυτού του είδους.

'Εν προκειμένω είναι σημαντικό τό ότι, άντιθέτως πρós τούς φόβους τών προσφευγουσών, ή απόφαση 385/81 δέν δύναται πλέον, μετά τήν λήξη τής ισχύος της, νά άποτελέσει τήν νομική δάση γιά τήν λήψη οίωvδήςποτε μέτρων — έπιβολή προστίμων, έπιβολή ελέγχων — άφορώντων μάλιστα τήν πρίv τήν 30ή 'Ιουνίου 1981 συμπεριφορά τών έπιχειρήσεων. 'Ο έκπρόσωπος τής 'Επιτροπής τό έδήλωσε, νομίζω, μέ ρητό καί πειστικό τρόπο κατά τήν προφορική διαδικασία. 'Επ' αυτό δύναται περαιτέρω νά άναφερθεί τό σύστημα τής απόφάσεως, ή όποία πράγματι, άφ' ενός μέν ουδεμία κύρωση προέδλεψε γιά τήν μη έκπλήρωση τής ύποχρεώσεως περί παροχής πληροφοριών πού προβλέπει τό άρθρο 1, άφ' έτέρου δέ προεδλέφθησαν έλεγχοι κατά τό άρθρο 2 μόνο γιά τίς πληροφορίες πού πράγματι παρεσχέθησαν, ενώ ή έπιβολή κυρώσεως άντεμετωπίζετο μόνο σέ περίπτωση άρνήσεως πρós συμμόρφωση. Πάντως οι προσφεύγουσες δέν έφθασαν μέχρις αυτού του σημείου.

'Εξ άλλου, τό συμφέρον γιά τήν άποσαφήνιση συναφών πρós τήν απόφαση 385/81 ζητημάτων δέν είναι δυνατό νά έρείδεται στό ότι είναι πιθανή ή έκ νέου έπιβολή αναλόγου ρυθμίσεως, έπειδή διетηρήθη τό σύστημα ποσοστώσεων καί προεδλέφθησαν καί πάλι εξαίρεσεις γιά τούς παραγωγούς σωλήνων. Κατ' έμέ, οι σκέψεις αυτές — «κίνδυνος έπαναλήψεως» — δύvανται πάντως νά ληφθούv ύπ' όψη όχι όταν ύφίσταται άόριστη μόνον πιθανότης έκ νέου έπιβολής παρομοίας ρυθμίσεως, άλλ' όταν ύπάρχει μία κάποια πιθανότης περί τής έπιβολής αυτής. Σύμφωνα, όμως, μέ τίς έξηγήσεις του έκπροσώπου τής 'Επιτροπής σχετικά μέ τίς έμπειρίες, πού άλεκτήθησαν από τήν απόφαση 385/81 στό

πλαίσιο του πρώτου συστήματος ποσοστώσεων δέν ήταν δυνατό νά γίνει λόγος γιά κάτι τέτοιο. Όσον αφορά τό σημείο πού μās ενδιαφέρει έν προκειμένω, τό γεγονός ότι τό νέο σύστημα ποσοστώσεων (άπόφαση 1831/81) είναι κατά πολύ διαφορετικό συνηγορεί όμοίως κατά της άπόψεως αúτης καί τοúτο αφαιρεί πολύ άπό τήν σημασία της διαπιστώσεως πού γίνεται μέ τίς αίτιολογικές σκέψεις της άποφάσεως 385/81, ότι δηλαδή είναι αναγκαία ή επέκταση της έφαρμογής των διατάξεων του άρθρου 47 της συνθήκης επί των παραγωγών σωλήνων κατά τήν διάρκεια της έφαρμογής του συστήματος ποσοστώσεων παραγωγής. Πράγματι, δέν δύναται στό έξής νά απαιτείται άπό τους παραγωγούς σωλήνων ή παροχή πληροφοριών ούτε ή διενέργεια έλέγχων έπ' αúτων, έφ' όσον οι έξαιρέσεις άπό τό σύστημα ποσοστώσεων συνδέονται μέ τήν δαρύνουσα τους παραγωγούς των προ-προϊόντων άπόδειξη ότι τά προϊόντα πράγματι μετεποiehσαν έντός της Κοινότητας κατά τόν προβλεπόμενο τρόπο.

Συνεπώς, ύπάρχει άπόλυτη δεδαιότης ότι ή διαφορά κατέστη άνευ άντικειμένου καί έπομένως, σύμφωνα μέ τό άρθρο 69 παράγραφος 5 του κανονισμού διαδικασίας δέν συντρέχει λόγος εκδόσεως άποφάσεως επί της ύποθέσεως, όποτε τό Δικαστήριο δύναται νά κανονίσει τά έξοδα κατά τήν κρίση του.

2. Έν τούτοις, δέν θά άρκεσθώ στις άνωτέρω παρατηρήσεις, αλλά έπιθυμώ νά αναπτύξω περαιτέρω όρισμένες σκέψεις έπ' εύκαιρία των πολύ ένδιαφερόντων καί άσφαλώς σημαντικών νομικών ζητημάτων πού παρουσιάζει ή παρούσα ύπόθεση. Καί τοúτο όχι μόνο γιά τήν περίπτωση κατά τήν όποία δέν θά ακολουθούσατε τήν άποψη πού άνέπτυξα μέχρις έδω, αλλά έπίσης έπειδή, άκόμη καί άν κρίνετε ότι ή δίκη κατέστη άνευ άντικειμένου, είναι σκόπιμο νά έξετασθουν οι πιθανότητες έπιτυχίας της προσφυγής, τουλάχιστον όσον

άφορά τήν άπόφαση επί των δικαστικών έξόδων:

α) Τό πρώτο ζήτημα, πού τίθεται στά πλαίσια της κατ' άνάγκη συνοπτικής αúτης έξετάσεως, είναι κατά πόσον έπιχειρήσεις, όπως οι προσφεύγουσες, ήτοι *παραγωγοί σωλήνων, δύνανται όπωσδήποτε νά θεωρηθούν ως έπιχειρήσεις πού έχουν δικαίωμα άσκήσεως προσφυγής κατά τήν έννοια της συνθήκης ΕΚΑΧ.*

Σύμφωνα μέ τό σύστημα της συνθήκης καί δοθέντος ότι κατ' άρχήν μόνον οι έπιχειρήσεις *παραγωγής*, όπως όρίζονται στά άρθρα 80 καί 81 καί στό παράρτημα Ι της συνθήκης, στίς όποιες δέν περιλαμβάνονται οι έπιχειρήσεις μεταποιήσεως, όπως οι προσφεύγουσες, θεωρούνται ως άποδέκτες κανόνων καί πράξεων θεσπιζόμενων δύναμει της συνθήκης, μεταξύ των ένδιαφερομένων ιδιωτών μόνον οι έπιχειρήσεις παραγωγής καί οι ένώσεις τους κατ' άρχήν έπιτρέπεται νά ύποβάλλουν σέ δικαστικό έλεγχο κυριαρχικές πράξεις αúτης της Κοινότητας (άρθρο 33 έδάφιο 2 της συνθήκης ΕΚΑΧ). Κατά τό άρθρο 80 οι έπιχειρήσεις καί όργανισμοί πού άσκοφν συνήθως δραστηριότητα διανομής άλλη άπό τήν πώληση γιά οικιακή κατανάλωση ή σέ διοτεχνίες έξομοιούνται πρós αúτές, όσον άφορά, τά άρθρα 65 καί 66 καθώς καί τίς απαιτούμενες γιά τήν έφαρμογή τους πληροφορίες.

Πέραν τούτου, ή άσκηση προσφυγής είναι δυνατή μόνο σέ μία σειρά ειδικών περιπτώσεων. Έτσι, σύμφωνα μέ τό άρθρο 63 της συνθήκης, *οί άγοραστές* προϊόντων ΕΚΑΧ δύνανται νά άσκήσουν προσφυγή σέ περίπτωση πού ή Έπιτροπή, άφού διαπιστώσει ότι οι άγοραστές παρέβησαν όρισμένες ύποχρεώσεις σχετικά μέ τήν τήρηση των τιμών πού καθώρισαν οι έπιχειρήσεις στους όρους πωλήσεως, περιορίσει τό δικαίωμα των έπιχειρήσεων νά συναλλάσσονται μέ τους έν λόγω άγοραστές. Έξ άλλου, πρέπει νά μνημονευθεί τό πεδίο έφαρμογής του άρθρου 66 πού ρυθμίζει τήν συγκέντρωση έπιχειρήσεων, άπό τίς όποιες ή μία τουλάχιστον ύπόκειται στό

άρθρο 80· οι λοιπές, επομένως, δύνανται να είναι ξένες προς την ΕΚΑΧ. Στην παράγραφο 4 προβλέπεται η έξουσία της Επιτροπής να ζητεί πληροφορίες ακόμη και από επιχειρήσεις ξένες προς την ΕΚΑΧ. Σε περίπτωση μη τηρήσεως, προβλέπονται πρόστιμα, ή επιβολή των οποίων δύναται, σύμφωνα με την παράγραφο 6, να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής κατά τούς όρους του άρθρου 36 της συνθήκης. Σε περίπτωση παρανόμων συγκεντρώσεων ή Επιτροπή δύναται κατά το άρθρο 66 παράγραφος 5 να διατάξει τόν διαχωρισμό. Κάθε πρόσωπο άμέσως, ενδιαφερόμενο, συνεπώς και ξένες προς την ΕΚΑΧ επιχειρήσεις, δύναται να άσκησει προσφυγή κατά της απόφάσεως αυτής. Η παράγραφος 5 άναφέρει περαιτέρω ότι άν ή διατάσσουσα τόν διαχωρισμό απόφαση δέν εκτελεσθεί εντός της τασσομένης προθεσμίας, ή Επιτροπή δύναται να επιβάλει χρηματικές ποινές, κατά των οποίων, όπως προβλέπει τό άρθρο 43 παράγραφος 2 του Πρωτοκόλλου περί του Όργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΚΑΧ, δύναται να άσκηθεί προσφυγή σύμφωνα με τό άρθρο 36 της συνθήκης. Η παράγραφος 6 προβλέπει ακόμη ότι δύνανται να επιβληθούν πρόστιμα σε φυσικά και νομικά πρόσωπα, τά όποια απέφυγαν την εκπλήρωση των εκ της παραγράφου 1 υποχρεώσεων ή πού επέτυχαν τό ευεργέτημα των διατάξεων της παραγράφου 2 διά ψευδών ή παραποιημένων πληροφοριών· και στην περίπτωση αυτή παρέχεται δικαίωμα προσφυγής σύμφωνα με τό άρθρο 36 της συνθήκης.

Δεδομένου ότι οι κατασκευαστές σωλήνων και τά περιστατικά της παρούσης υποθέσεως δέν έμπίπτουν σε καμμία από τις έν λόγω κατηγορίες, άνακύπτει πράγματι τό ζήτημα κατά πόσον επιτρέπεται προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου.

Διστάζω πολύ, πάντως, να δώσω άρνητική άπάντηση επί του ζητήματος αυτού. Έν προκειμένω, οι προσφεύγουσες έτόνισαν δικαίως ότι ή συνθήκη δέν περιέχει καμμία έξουσιοδότηση προς την Έπιτροπή να επιυυλάξει στόν έαυτό της ένα, κατά κάποιον

τρόπο αποκλειστικό τομέα, θεσπίζοντας πράξεις πού άφορούν μή υποκείμενες στην ΕΚΑΧ επιχειρήσεις και πού δέν υπόκεινται σε δικαστικό έλεγχο. Είναι όπωσδήποτε άδύνατο να συναχθεί εκ του άρθρου 33 της συνθήκης ότι επιχειρήσεις ή πρόσωπα για τά όποια δέν υφίσταται δικαστική προστασία, υπάγονται στο κυριαρχικό πεδίο της συνθήκης. Παρομοία αντίληψη είναι άσφαλώς άσυμβίβαστη προς τις συνταγματικές άρχές και τις κοινές μεταξύ των Κρατών μελών νομικές παραδόσεις, οι όποιες αποτελούν κατ' αυτό τόν τρόπο ένα είδος γενικού κοινοτικού δικαίου. Από τις προαναφερθείσες διατάξεις δύναται επομένως να συναχθεί — και ή Έπιτροπή δέν τό άρνείται — μία άρχή, διέπουσα τό σύστημα της συνθήκης ΕΚΑΧ, σύμφωνα με την όποια, όταν πράξεις έξουσίας πού βασίζονται επί της συνθήκης παράγουν άποτελέσματα ως προς ξένες προς την ΕΚΑΧ επιχειρήσεις, οι όποιες και αποτελούν ρητώς τούς άποδέκτες όρισμένων μέτρων, ή επιχειρήσεις αυτές δύνανται να προκαλέσουν δικαστικό έλεγχο ακόμη και άν αυτό δέν προβλέπεται *expressis verbis* — όπως συμβαίνει στην παρούσα υπόθεση — στην οικεία πράξη «ή όποια υπερβαίνει τά όρια άρμοδιότητος της Άνωτάτης Άρχής». Κατά συνέπεια, στερείται πάσης σημασίας και ή έναλλακτικώς διατυπωθείσα σκέψη των προσφευγουσών, σύμφωνα με την όποια, υπό τό φώς του γενικού συστήματος της συνθήκης, ή έλλειψη έννομου προστασίας των παραγωγών σωλήνων σημαίνει κατ' άνάγκη ότι οι τελευταίοι δέν δύνανται εγκύρως να είναι οι άποδέκτες μέτρων, όπως αυτά πού έδεσπίσθησαν με την απόφαση 385/81.

6) Δεδομένου ότι ή απόφαση 385/81 συνιστά κανονιστική πράξη, ήτοι γενική απόφαση κατά την έννοια της συνθήκης, οι προσφεύγουσες σπριίζουν την ενώπιον του Δικαστηρίου άσκηθείσα προσφυγή τους επί του άρθρου 33 εδάφιο 2 της συνθήκης, σύμφωνα με τό όποιο «οι επιχειρήσεις ή οι ένώσεις πού άναφέρονται στο άρθρο 48 δύνανται υπό τις αυτές προϋποθέσεις (ήτοι εκείνες της πρώτης παραγράφου) να άσκήσουν προσφυγή κατά άτομικών αποφά-

σεων και συστάσεων που τις άφορουν ή κατά γενικών αποφάσεων και συστάσεων που θεωρούν ότι συνιστούν έναντι αυτών κατάχρηση εξουσίας». Κατά την άποψη των προσφευγουσών και στην προκειμένη περίπτωση ή προσδαλλομένη απόφαση είναι δυνατό να προσβληθεί απ' ευθείας υπό την μόνη προϋπόθεση της πειστικής προβολής του ισχυρισμού ότι διεπράχθη έναντι αυτών κατάχρηση εξουσίας.

Αντιθέτως, ή Έπιτροπή θεωρεί ότι είναι αδύνατο να υποστηριχθεί ή θέση αυτή. Κατά την άποψη της, ή κατ' αναλογίαν εφαρμογή της αναφερθείσης διατάξεως — ή όποια άφορα τις επιχειρήσεις ΕΚΑΧ κατά την έννοια της συνθήκης και σύμφωνα με την όποια ή προσφυγή άκυρώσεως γενικών πράξεων πρέπει να θεωρηθεί ως εξαίρεση — είναι αδύνατη, όταν πρόκειται για ξένες προς την ΕΚΑΧ επιχειρήσεις. Αυτό δύναται να άποδειχθεί διά αναφοράς στο σύστημα της συνθήκης που, όπως ήδη έλέχθη, προβλέπει για τις ξένες προς την ΕΚΑΧ επιχειρήσεις όρισμένες δυνατότητες άσκήσεως προσφυγής, που σε διαφορετική περίπτωση δεν θά είχαν νόημα. Αν όμως στραφούμε προς τους ειδικούς αυτούς κανόνες και άναρωτηθούμε ποία είναι ή ρυθιζόμενη ρητάς περίπτωση που προσομοιάζει περισσότερο με την υπό κρίση, τό συμπέρασμα που προκύπτει είναι ότι δεν δύναται να χωρήσει δικαστικός έλεγχος, αν δεν έχει προηγηθεί ή θέσπιση άτομικών μέτρων έπιβολής κυρώσεων, ή δέ γενική πράξη επί της όποιας βασίζονται τά μέτρα αυτά θά πρέπει, βάσει του άρθρου 36 της συνθήκης, να συνεξετασθεί, στά πλαίσια αυτού του έλέγχου.

Κατά την γνώμη μου, ή άποψη της Έπιτροπής περιέχει όπωσδήποτε κάποια όρθότητα. Άπό την εξέταση των διατάξεων περί του δικαιώματος άσκήσεως προσφυγής των ξένων προς την ΕΚΑΧ επιχειρήσεων, που μόλις ανέφερέθησαν, προκύπτει ότι σε καμμία περίπτωση δεν πρόκειται για προσφυγή άκυρώσεως γενικών αποφάσεων και άρα, ή πλέον ένδεδειγμένη λύση φαίνεται να συνίσταται στην χορήγηση, εν προκειμένω, δικαιώματος άσκήσεως προ-

σφυγής αναλόγου προς τό προβλεπόμενο από τό άρθρο 66 παράγραφος 6.

Τό άρθρο 63 βάσει του όποιου δύναται να έπιβληθούν σε επιχειρήσεις ΕΚΑΧ όρισμένες υποχρεώσεις, τό κύριο δάρος των όποιων πίπτει στους άγοραστές των επιχειρήσεων αυτών, έπρεπε να χορηγεί δικαίωμα προσφυγής στους άγοραστές αυτούς, οι όποιοι δεν είναι καθόλου άποδέκτες της απόφασεως. Έξακολουθεί να πρόκειται, έδώ, για *άτομικές αποφάσεις*, όπως προκύπτει σαφώς από τό γενικό σύστημα, από όρισμένες εκφράσεις του άρθρου 63 και από τό γεγονός ότι, δύναμει του άρθρου 43 του Πρωτοκόλλου περί του Όργανισμού του Δικαστηρίου ΕΚΑΧ, παρόμοιες αποφάσεις απαιτείται να κοινοποιούνται στους ένδιαφερομένους άγοραστές. Έπομένως, άκόμη και αν άντεμετωπίζετο τό ένδεχόμενο κατ' αναλογίαν εφαρμογής — λύση στην όποια αντιτίθεται εν προκειμένω ό διαφορετικός χαρακτήρας των περιστατικών — τοϋτο δεν θά έδικαιολόγει άσφαλώς την δυνατότητα άσκήσεως προσφυγής κατά γενικής απόφασεως.

Στό άρθρο 66 παράγραφος 5, που παρέχει δικαίωμα άσκήσεως προσφυγής σε κάθε πρόσωπο άμέσως ένδιαφερόμενο, δεν γίνεται καθόλου λόγος περί γενικών αποφάσεων, άλλ' αποκλειστικώς περί άτομικών, είτε πρόκειται για την διαπίστωση του παρανόμου χαρακτήρος μιας συγκεντρώσεως, είτε έπειδή ήσκήθη προσφυγή κατ' αποφάσεων διατασσουσών τόν διαχωρισμό ή κατά συναφών προσωρινών μέτρων, είτε έπειδή έπιβάλλονται στο αυτό πάντοτε πλαίσιο χρηματικές ποινές και πρόστιμα.

Τό άρθρο 66 παράγραφος 4 — πρόκειται για συγκεντρώσεις στις όποιες δύναται επίσης να συμμετέχουν ξένες προς την ΕΚΑΧ επιχειρήσεις — προβλέπει περαιτέρω την δυνατότητα λήψεως πληροφοριών από ξένες προς την ΕΚΑΧ επιχειρήσεις. Σχετικώς έξεδόθη ή απόφαση 26/54 (ΕΕ είδ. έκδ. 08/001, σ. 14), ή όποια όρίζει ότι τά φυσικά και νομικά πρόσωπα υποχρεούνται να δηλώνουν την κτήση όρισμένων δικαιωμάτων (άρθρο 2), για τά όποια τό άρθρο 7 όρίζει ότι ή Άνωτάτη

Ἀρχὴ δύναται κατόπιν ειδικῆς αἰτήσεως νὰ λαμβάνει ἀπὸ τὰ πρόσωπα πού προβλέπονται στὸ ἄρθρο 1 κάθε ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ἁρθρου 66 τῆς συνθήκης πληροφορία. Σὲ περίπτωσιν πού τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα δὲν συμμορφοῦνται, δύναται νὰ ἐπιβληθῇ, δυνάμει τοῦ ἁρθρου 66 παράγραφος 6, πρόστιμο, ἐνῶ σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 36 τῆς συνθήκης δύναται νὰ ἀσκηθῇ προσφυγὴ κατὰ μίας τέτοιας ἀποφάσεως, καὶ στὴν προκειμένη περίπτωσιν τοῦτο δὲν δύναται νὰ νοηθῇ παρὰ ὡς δικαίωμα ἀσκήσεως προσφυγῆς κατὰ ἀντίθετον σὲ ξένες πρὸς τὴν ΕΚΑΧ ἐπιχειρήσεις καὶ στρέφεται μόνον κατ' ἀτομικῶν ἀποφάσεων ἐπιβολῆς κυρώσεων. Πράγματι, σὲ ἀντίθετη περίπτωσιν, ἥτοι ἂν ἐγένετο δεκτὴ ἡ θῆσις τῶν προσφευγουσῶν ὅτι δὲν προβλέπεται ἐννομη προστασία γιὰ ξένες πρὸς τὴν ΕΚΑΧ ἐπιχειρήσεις ἀπὸ τίς ὁποῖες ζητοῦνται πληροφορίες, καὶ ὅτι ἐπιβάλλεται, συνεπῶς, ἀναφορικῶς μὲ τὸ ἄρθρο 66 παράγραφος 4, ἡ ἐφαρμογὴ τῶν γενικῶν διατάξεων περὶ ἐννόμου προστασίας, δὲν θὰ εἶχε κανένα νόημα ἡ περιορισμένη στὸ ἄρθρο 66 παράγραφος 6 ἀναφορὰ στὸ ἄρθρο 36 τῆς συνθήκης, πού δὲν δύναται παρὰ νὰ ἀφορᾷ ξένες πρὸς τὴν ΕΚΑΧ ἐπιχειρήσεις. Κατὰ τὰ λοιπὰ, πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι μεταξὺ ὧν τῶν ἐιδικῶν διατάξεων πού ἀναφέρονται στὸ δικαίωμα ἀσκήσεως προσφυγῆς καὶ ἀφοροῦν ξένες πρὸς τὴν ΕΚΑΧ ἐπιχειρήσεις, τοῦ ἁρθρου 66 παράγραφος 6 πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὅτι συνιστᾷ ἐκείνη, ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ὁποίας εἶναι ἡ πλέον ἐνδεδειγμένη. Ἄν καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται ὅτι οὐσίανται ὀρισμένους διαφορὰς ὡς πρὸς τὰ περιστατικά, ἐπειδὴ κυρίως ἡ ἀπόφασις 385/81 προβλέπει ἐπίσης δικαιώματα *ἐλέγχου* καὶ ἐπειδὴ, σὲ περίπτωσιν συγκεντρώσεως, στὴν ὁποία συμμετέχουν ξένες πρὸς τὴν ΕΚΑΧ ἐπιχειρήσεις, οἱ τελευταῖες, ὑποβάλλονται ἐκουσίως στὸ κυριαρχικὸ πεδίο τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, εἶναι λογικὸ νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ, ὡς δυνατότης ἐννόμου προστασίας ἐναντι τῆς ἀποφάσεως 385/81, κατ' ἀναλογία πρὸς τὸ ἄρθρο 66 παράγραφος 6, μόνον προσφυγὴ ἀκυρώσεως κατ' ἀτομικῶν ἀποφάσεων ἐκτέλεσεως καὶ ὄχι ἂν' εὐθείας προσφυγὴ κατὰ τῆς γενικῆς ἀποφάσεως. Ἐπειδὴ, ἐν

προκειμένων, δύνανται δυσκόλως νά υπερ-
σχύσουν ὀρισμένες ἀντιρρήσεις ἀπό ἀπό-
ψεως συνταγματικοῦ δικαίου — ἄλλωστε
εἶναι δέδωτο ὅτι τό δικαίωμα γενικής προ-
σφυγῆς εἶναι ἀγνωστο στό κοινοτικό
δίκαιο καί ὅτι, ἀκόμη καί γιά τίς ἐπιχειρή-
σεις ΕΚΑΧ, ἡ προσφυγή ἀκυρώσεως
γενικῶν ἀποφάσεων ἀποτελεῖ ἐξάιρεση —
πρέπει νά ἀποκλεισθοῦν οἱ πιθανότητες
ἐπιτυχίας τῆς παρούσης προσφυγῆς ἤδη γιά
τόν λόγο ὅτι καί προσφυγή τῶν πα-
ραγωγῶν σωλήνων κατά *γενικῆς* ἀποφά-
σεως δέν θά ἦταν δυνατό νά θεωρηθεῖ ὡς
παραδεκτή.

γ) "Αν δέν γίνει δεκτή ή άποψη αὐτή, ἀλλ' ἀντιθέτως θεωρηθεῖ ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τήν παρούσα ὑπόθεση, πρέπει νά ἐφαρμοσθεῖ *κατ' ἀναλογία* τὸ *άρθρο 33 παραγράφος 2*, καί πάλι τὸ παραδεκτὸ τῆς προσφυγῆς δέν εἶναι ἀκόμη δεδομένο. Ἐπειδὴ πρόκειται σαφῶς περὶ γενικῆς ἀποφάσεως, ἀπαιτεῖται, σύμφωνα μὲ τήν νομολογία, ἡ πειστικὴ ἐκ μέρους τῶν προσφευγουσῶν προβολὴ τοῦ λόγου καταχρήσεως ἐξουσίας, ποὺ διεπράχθη ἐναντι αὐτὸν (ἀπόφαση τῆς 9ης Ἰουνίου 1964 στὶς συνεδικασθεῖσες ὑποθέσεις 55 ἕως 59 καί 61 ἕως 63/63, Acciaierie Fonderie Ferriere di Modena καί ἄλλοι 7 προσφεύγοντες κατὰ Ἀνωτάτης Ἀρχῆς, Slg. 1964, σσ. 453 καί 492).

“Αν εξετασθεί τό περιεχόμενο της προσφυγής από αὐτή τήν ἀποψη, προκύπτει ὅτι ἡ αἰτίαση περί καταστρατηγήσεως τῆς διαδικασίας, ἡ ὁποία κατά τοὺς προσφεύγοντες πρέπει νά χαρακτηρισθεῖ ὡς κατάχρηση ἐξουσίας, κατέχει τήν πρώτη θέσι. Κάτι τέτοιο συντρέχει σέ περίπτωση ἐφαρμογῆς διαδικαστικοῦ κανόνος γιά μέτρα, τά ὁποία δέν ἀφορᾶ ἡ ἐπιδεικνύουσα διαδικασία, ἰδίως δέ σέ περίπτωση ἐπιλογῆς μιᾶς ἀλλῆς διαδικασίας πρὸς ἀποφυγὴ μιᾶς ἐπαχθέστερης. Σέ σχέση μέ τὰ ζητήματα πού ἀνακύπτουν στήν παροῦσα ὑπόθεση εἶναι σημαντικό τό γεγονός ὅτι οἱ ἐθνικοὶ νομοθέτες καθώρισαν τὰ πρόσωπα πού ὑπάρχουν στήν κυριαρχική ἐξουσία τῆς ΕΚΑΧ. Δοθέντος ὅτι οἱ κατασκευαστές σωλήνων σαφῶς δέν ἐμπίπτουν στό πεδίο ἐφαρμογῆς τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, τυχόν

επέκταση της τελευταίας στά έν λόγω πρόσωπα θά ήταν έφικτή μόνο μέ τροποποίηση της συνθήκης, ύποκειμένης σέ κύρωση, σύμφωνα μέ τό άρθρο 96 της συνθήκης, σέ καμμία όμως περίπτωση σύμφωνα μέ τήν διαδικασία του άρθρου 95 πού επελέγη τελικώς στήν πραγματικότητα. Ή έκδοση της απόφασεως μέ τήν διαδικασία του άρθρου 95 *πρώτη παράγραφος* — όπως φαίνεται ότι έγινε — είναι έντελώς ανεπίτρεπτη. Ή «μικρή αναθεώρηση της συνθήκης» κατά τό άρθρο 95 τρίτη και τέταρτη παράγραφος, πού είναι ευρύτερη και εξαρτάται από αυστηρότερες προϋποθέσεις, περιορίζεται έκ του γεγονότος ότι πρέπει νά άφορά τήν τροποποίηση ήδη *υπαρχουσών* έξουσιών και όχι δημιουργία καθ' όλοκληρία *νέων*, καθώς και έκ του ότι δέν δύνανται νά τροποποιηθεί ούτε ή γενική δομή της συνθήκης ούτε ο συσχετισμός μεταξύ των έξουσιών πού παρέχονται στήν Κοινότητα και εκείνων πού επιφυλάσσονται στά Κράτη μέλη. Άν οι περιορισμοί αυτοί πρέπει νά τηρούνται στό πλαίσιο της μικρής αναθεωρήσεως, πρέπει ασφαλώς νά εφαρμόζονται όμοίως και στήν διαδικασία του άρθρου 95 *πρώτη παράγραφος*, πού είναι απλούστερη και αφήνει λιγότερα περιθώρια· κατ' αυτόν τόν τρόπο, έπίσης, δέν είναι σέ καμμία περίπτωση δυνατή ή επέκταση του προσωπικού πεδίου εφαρμογής της συνθήκης ΕΚΑΧ και ή δημιουργία καθ' όλοκληρίαν νέων έξουσιών, όπως επεδιώχθη μέ τήν προσδαλλομένη απόφαση.

Οί προσφεύγουσες επικαλούνται περαιτέρω κατάχρηση έξουσίας, πού συνίσταται στό ότι δέν ελήφθησαν κατά τρόπο όρθό ύπ' όψη οι στόχοι των άρθρων 2, 3 και 4, καθώς και στήν αντίτιθεμένη πρός τόν επιδιωκόμενο σκοπό επέκταση του δικαιώματος λήψεως πληροφοριών και διενεργείας ελέγχων. Επί του σημείου αυτού οι προσφεύγουσες τονίζουν ότι ή αναφορά των έν λόγω άρθρων, πού γίνεται στήν απόφαση, δέν έχει αυτότελή σημασία, καθ' όσον γίνεται ήδη μνεία τους από τό άρθρο 95. Ή ανεπίτρεπτη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της συνθήκης ΕΚΑΧ πρέπει συνεπώς νά θεωρηθεί ταυτοχρόνως ως

παραβίαση των αναφερθέντων στόχων της συνθήκης, έφ' όσον ή πραγματοποίησή τους περιορίζεται στήν άγορά του άνθρακος και του χάλυδος και έπειδή υπό τήν έννοια αυτή ισχύει τό πλαίσιο πού χαράσσει τό άρθρο 3.

Τέλος, δέν άμφισβητείται ότι διεπράχθη κατάχρηση έξουσίας έναντι των προσφευγουσών, οι όποιες υπήρξαν τά θύματα και τό άντικείμενό της, όπως τό άπαιτεί και ή νομολογία (άπόφαση της 16ης Ίουλίου 1956 στήν υπόθεση 8/55, *Fédération Charbonnière de Belgique* κατά Άνωτάτης Άρχης, Slg. 1955-1956, σσ. 197 και 225). Οί προσφεύγουσες υπέστησαν έκδηλη ζημία από τήν έπιβολή της ύποχρεώσεως παροχής πληροφοριών και ύποβολής τους σέ έλεγχο. Θίγονται μάλιστα κατά ιδιαίτερο τρόπο συνδεόμενοι μέ τους προμηθευτές τους μέ μακροχρόνιες συμβάσεις άποκλειουσες οιαδήποτε άλλη χρήση των παραδιδόμενων προϊόντων οι όποιοι έτσι άποκτούν τήν δυνατότητα έλέγχου, πού καθιστά περιττούς οίουσδήποτε άλλους άπ' ευθείας συμπληρωματικούς ελέγχους επί των προσφευγουσών.

Διατηρούμε, πάντως, όπως και ή Έπιτροπή, σοβαρές άμφιβολίες ως πρός τό άν ο ισχυρισμός των προσφευγουσών είναι έπαρκής γιά τήν εφαρμογή του άρθρου 33 δευτέρα παράγραφος της συνθήκης ΕΚΑΧ.

αα) Σαφέστατα τοϋτο ισχύει όσον άφορά τήν προϋπόθεση της πειστικής προβολής της καταχρήσεως έξουσίας πού διεπράχθη έναντι *αύτων*.

Ή διατύπωση πού έχρησιμοποιήθη στήν απόφαση πού έξεδόθη στήν υπόθεση 8/55 της 16ης Ίουλίου 1956 (Slg. 1955-1956, σσ. 197 και 225) δέν διευκρινίζει έπαρκώς τό νόημα της έκφράσεως αυτής, κατά τήν όποία πρέπει νά πρόκειται γιά έπιχείρηση πού άποτελεί τό άντικείμενο ή τουλάχιστον τό θύμα της προσδαλλομένης καταχρήσεως έξουσίας. Ή ίδια απόφαση παρέχει συμπληρωματική διευκρίνιση, τονίζοντας ότι σέ μία τέτοια περίπτωση πρέπει νά υπε-

ρισχύσει τό άτομικό στοιχείο. Περισσότερο άκριβής πάντως είναι ή άπόφαση πού έξεδόθη στίς συνεδικασθείσες ύποθέσεις 55 έως 59 καί 61 έως 63/63 τής 9ης 'Ιουνίου 1964 (Slg. 1964, σσ. 453 καί 493). Κατ' αúτην, ό προσφεύγων όφείλει νά έπικαλεσθεί ότι ύπέστη άμεση ζημία στά συμφέροντά του καί ότι προσεβλήθησαν άμεσα τά άτομικά του συμφέροντα· έν πάση περιπτώσει, δέν έπαρκει τό γεγονός ότι τό προσβαλλόμενο μέτρο θίγει όλους τούς προσφεύγοντες.

Κατά τήν άποψή μου οι προσφεύγουσες δέν άπέδειξαν μέ σαφήνεια ότι ύπήρξαν θύματα τής προσβαλλομένης ρυθμίσεως καί ότι τούς ζητείται μία *ιδιαιτέρη* θυσία πού νά τούς διακρίνει άπό τήν γενική κατηγορία των παραγωγών σωλήνων. Έπ' αúτoύ, ή άναφορά τής ύπάρξεως μακροχρονίων συμβάσεων παραδόσεως μέ τούς παραγωγούς χάλυδος δέν έπαρκει καθόλου, έπειδή έπιτρέπει μέν νά τεθεί έν άμφιβολώ ή άναγκαιότητα μιάς ειδικής ρυθμίσεως έλέγχων έναντι των προσφευγουσών, δέν άποδεικνύει όμως ότι τούς ζητούνται *ιδιαιτερες* θυσίες. Περαιτέρω, δέν πρέπει νά λησμονείται ότι ό Ισχυρισμός τους — πράγμα πού φαίνεται άσφαλώς άπαραίτητο — δέν έπιτρέπει νά διαφανεί μέ σαφήνεια άν ή ύπαρξη μακροχρονίων συμβάσεων παραδόσεως καθιστά πράγματι περιττούς τούς συμπληρωματικούς έλέγχους σχετικά μέ τίς άγορές πού έγιναν έκτός αúτων των συμβάσεων ή άπό άλλους προμηθευτές, άνεξαρτήτως του γεγονότος ότι οι ειδικές αúτές σχέσεις μέ τούς παραγωγούς χάλυδος δέν περιορίζονται στίς προσφεύγουσες, αλλά έπεκτείνονται εύρέως ένδεχομένως καί έπί των παραγωγών σωλήνων.

66) Πέραν τούτου, δικαιολογούνται άμφιβολίες ως πρός τό κατά πόσον ή προβαλλόμενη *κατάχρηση έξουσίας* ύπεστηρίχθη

στήν πραγματικότητα κατά πειστικό τρόπο.

Έπειδή οι προσφεύγουσες έπικαλούνται τήν *καταστρατήγηση τής διαδικασίας*, θέλω νά ύπενθυμίσω ότι ό γενικός εισαγγελεύς Roemer, άναπτύσσοντας τήν 1η 'Ιουνίου 1965 τίς προτάσεις του έπί των ύποθέσεων 3 καί 4/64 (Chambre syndicale de la sidérurgie française καί 16 άλλοι προσφεύγοντες κατά Άνωτάτης Άρχης, Slg. 1965, σσ. 618 καί 624), έξέφρασε άμφιβολίες περί του «άν ή αίτίαση περί καταστρατηγήσεως, ή όποία θεωρείται γενικώς ως κατάχρηση έξουσίας, δύναται νά ύπαχθεί στήν ειδική κατηγορία "Déournement de pouvoir à leur égard" (κατάχρηση έξουσίας έναντι αúτων)». Φαίνεται ότι είναι άπολύτως δικαιολογημένες οι άμφιβολίες αúτές, έν πάση περιπτώσει, όταν πρόκειται γιά τήν έφαρμογή — όπως έν προκειμένω — μιάς γενικής καί όχι ειδικής διαδικασίας προβλεπομένης γιά μία *ιδιαιτέρη* κατηγορία ένδιαφερομένων. Δύναται επίσης νά ύποστηριχθεί ότι νοείται κατάχρηση έξουσίας υπό τήν μορφή τής καταστρατηγήσεως τής διαδικασίας μόνο όταν *μία* διαδικασία εφαρμόζεται *άντ'* *άλλης* έντός του κυριαρχικού τομέως του οικείου όργάνου. Αúτό συνέβαινε έν πάση περιπτώσει στίς ύποθέσεις 2/57 (Compagnie des hauts fourneaux de Chasse κατά Άνωτάτης Άρχης, άπόφαση τής 13ης 'Ιουνίου 1958, Slg. 1958, σ. 133) καί 8/57 (Groupement des hauts fourneaux et aciéries belges κατά Άνωτάτης Άρχης, άπόφαση τής 21ης 'Ιουνίου 1958, Slg. 1958, σ. 231), όπου ύπεστηρίχθη ότι τό άρθρο 53 έφηρμόσθη άντί του άρθρου 59 γιά τήν καταστρατήγηση των προστατευτικών του διατάξεων. Άντιθέτως, στήν παρούσα ύπόθεση οι προσφεύγουσες προσάπτουν κυρίως στήν Έπιτροπή ότι δέν διέθετε *κυριαρχικές έξουσίες* έναντι αúτων καί ότι όσον άφορά τίς έπιχειρήσεις μεταποιησεως οι έξουσίες αúτές παρέμειναν στά Κράτη μέλη. Άκόμη καί άν γίνει δεκτό ότι μέ τόν τρόπο αúτό οι προσφεύγουσες δέν προβάλλουν εύθέως παραδίαση κυριολεκτικώς κανόνων περί άρμοδιότητας — όπως ύπεστήριξαν κατά τήν προφορική διαδικασία έπ' εύκαιρία του προβλήματος τής όριοθετήσεως των κυριαρχικών έξουσιών μεταξύ

κρατών και κοινοτήτων κρατών — πρέπει, πάντως, να αναγνωρισθεί ότι από ένα τέτοιο ισχυρισμό συνάγεται ευκολότερα ή υπέρβαση εξουσίας και ή παραβίαση της συνθήκης παρά ή κατάχρηση εξουσίας. Σε μία παρόμοια περίπτωση — απόφαση της 8ης Ιουλίου 1965 επί των συνεκδικασθεισών υποθέσεων 3 και 4/64, *Chambre syndicale de la sidérurgie française* και 16 άλλοι προσφεύγοντες κατά 'Ανωτάτης 'Αρχής, *Slg.* 1965, σ. 595 — κατά την οποία οι προσφεύγοντες είχαν χαρακτηρίσει ως κατάχρηση εξουσίας το γεγονός ότι η 'Επιτροπή παρέσχε στον εαυτό της κυριαρχική εξουσία επί εμπορικών επιχειρήσεων, πού δεν υπήγοντο στην συνθήκη, το Δικαστήριο, σέ συμφωνία με τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέως, πού τό κατέστησαν απολύτως σαφές, έτόνισε ότι τό έν λόγω έπιχείρημα έμπίπτει κατ' ουσίαν στην κατηγορία της υπερέβασης εξουσίας. 'Εξ άλλου, μολονότι στην απόφαση της 15ης Ιουλίου 1960 επί της υποθέσεως 20/59 (κυδέρνηση της 'Ιταλικής Δημοκρατίας κατά 'Ανωτάτης 'Αρχής, *Slg.* 1960, σσ. 681 και 714), στην οποία ανέφέρθησαν πολύ οι προσφεύγουσες και όπου άντικείμενο συζητήσεως απέτέλεσε και τό ζήτημα της έλλειψεως νομοθετικής εξουσίας της 'Επιτροπής κατά τό άρθρο 70 της συνθήκης ΕΚΑΧ, τό Δικαστήριο ανέφέρθη και στην καταστράτηγηση της κατά τό άρθρο 88 διαδικασίας εκτελέσεως, σύμφωνα με την οποία απαγορεύεται ή θέσπιση κανόνων δικαίου σέ τομείς, όπου τά Κράτη μέλη δέν παρητήθησαν από τά κυριαρχικά τους δικαιώματα, δέν πρέπει πάντως νά λησμονείται ότι έδώ επρόκειτο γιά προσφυγή *Κράτους μέλους*. Συνεπώς, δέν συντρέχει λόγος νά δοθεί απάντηση στό έρώτημα άν καταστράτηγηση της διαδικασίας του είδους πού προανεφέρθη δύναται πράγματι νά χαρακτηρισθεί ως κατάχρηση εξουσίας κατά τό άρθρο 33 έδάφιο 2.

— 'Επί πλέον, όταν οι προσφεύγουσες όμιλουν περί καταχρήσεως εξουσίας υπό την μορφή της *μή τηρήσεως κανόνων του ούσιαστικού δικαίου*, ήτοι των σκοπών των

άρθρων 2, 3 και 4, είναι σαφές ότι ό άνωτέρω ισχυρισμός δέν δύναται παρά νά καταλήξει στό αυτό αποτέλεσμα. Πράγματι, μετά από προσεκτικότερη εξέταση γίνεται άντιληπτό ότι οι προσφεύγουσες δέν διατείνονται τίποτε άλλο από την παράνομη διεύρυνση της κυριαρχικής σφαίρας της συνθήκης ΕΚΑΧ και επί των κατασκευαστών σωλήνων. Όπως πάντως ήδη ανέφέρθη αυτό δύναται δυσχερώς νά θεωρηθεί ως «κατάχρηση εξουσίας». Είναι πολύ πιθανότερος έδώ ό χαρακτηρισμός ως παράβαση της συνθήκης ή υπέρβαση εξουσίας.

γγ) 'Επομένως, ακόμη και άν εφαρμοσθεί κατ' αναλογία τό άρθρο 33 δευτέρα παράγραφος ή προσφυγή είναι άδύνατο νά κριθεί ως παραδεκτή. 'Επί πλέον, φαίνονται άρνητικές οι πιθανότητες έπιτυχίας της, και γιά τόν λόγο τουλάχιστον ότι οι προσφεύγουσες δέν ύπεστήριξαν πειστικά ότι ή προσβαλλομένη ρύθμιση συνιστά *εναντι αύτών* κατάχρηση εξουσίας.

δ) Παρ' όλο πού μετά από τις παρατηρήσεις αυτές δέν κρίνεται πλέον σκόπιμο νά εξετασθεί τό δάσιμο της προσφυγής, επιθυμώ νά εκθέσω έν συντομία τις απόψεις μου έπ' αυτού.

αα) "Αν σταθούμε στον ισχυρισμό της καταχρήσεως εξουσίας και τόν κλασσικό όρισμό πού της δίδει ή νομολογία, σύμφωνα με τόν όποιο ή αναγκαία εξέταση περιλαμβάνει κατ' ουσίαν τόν έπιδιωκόμενο σκοπό καθώς και την σκοπιμότητα ενός μέτρου (απόφαση της 21ης Ιουνίου 1958 επί της υποθέσεως 8/57, *Groupement des hauts fourneaux et aciéries belges* κατά 'Ανωτάτης 'Αρχής, *Slg.* 1958, σ. 231), γίνεται δυσκόλως δεκτό ότι ή προσβαλλομένη απόφαση εξέδόθη κατά τρόπο πού συνιστά κατάχρηση εξουσίας.

Η απόφαση εξεδόθη στο πλαίσιο του συστήματος ποσοστώσεων του χάλυδος με σκοπό την εξασφάλιση της όρθης εφαρμογής του, ήτοι την μέσω των καταλλήλων ελέγχων μέριμνα, ώστε η προβλεπόμενη εξαιρετική ρύθμιση από την οποία, δάσει των αρχών της αναλογικότητας, δεν δύναται να παραιτηθεί κανείς, να περιορίζεται στα προϊόντα εκείνα που μετεπονήθησαν πράγματι σε σωλήνες. Αυτός είναι και ο μόνος λόγος για τον οποίο η Έπιτροπή έδεώρησε άναγκαίο να λάβει έναντι της μεταποιητικής βιομηχανίας όρισμένα μέτρα, για τα οποία δεν ύφισται στην συνθήκη και ιδίως στο άρθρο 58 νόμιμο έρεισμα. Σε καμμία περίπτωση δεν συνάγεται ότι η Έπιτροπή επέδωξε σκοπούς πέρα από τον στόχο αυτό — έγένετο λόγος να περιληφθεί όλη η μεταποιητική βιομηχανία στην κυριαρχική σφαίρα της συνθήκης ΕΚΑΧ. Είναι συνεπώς δύσκολο να είπωθει ότι η Έπιτροπή διεξέδικσε, χάριν σκοπών διαφορετικών από τους ρητώς αναφερομένους, άρμοδιότητες τις όποιες έδεώρησε ότι δύναται να άσκήσει δάσει της συνθήκης.

66) Φρονώ ότι στην προκειμένη περίπτωση περαιτέρω εξέταση, ιδίως από της άπόψεως ότι δεν έτηρήθησαν τα όρια του άρθρου 95, δεν είναι έπιτρεπτή. Άν σε συμφωνία έδω με τις προσφεύγουσες έπεκτείναμε τον δικαστικό έλεγχο *ex officio* και σε θεωρούμενα ως σοδαρά έλαττώματα ή βαρείες παραβάσεις του δικαίου, τό δικαίωμα προσφυγής των ένδιαφερομένων προσώπων θά έταυτίζετο με τό προβλεπόμενο για τά Κράτη μέλη. Τοτό είναι άσυμπίδαστο με τό σύστημα παροχής έννόμου προστασίας της συνθήκης ΕΚΑΧ, της όποιας τό άρθρο 33 δευτέρα παράγραφος έπιτρέπει στα ένδιαφερόμενα πρόσωπα να προσβάλουν γενικές άποφάσεις έντός στενώδους χαρασσομένων όρίων. Η προγενέστερα νομολογία — στο μέτρο πού έξητάσθησαν αύτεπαγγέλτως όρισμένα συναφή έρωτήματα — δεν παρέχει σχετική ένδειξη.

γγ) Στην πραγματικότητα, άν συμφωνούσαμε με τις προσφεύγουσες επί του σημείου αύτου, θά ήταν δύσκολο να άποκλείσουμε σοδαρές άμφιβολίες όσον άφορά την νομιμότητα της άποφάσεως 385/81. Δέν έπιθυμώ τώρα να έμβασθώνω περισσότερο στο σημείο αυτό, περιορίζομαι όμως στην γενική αύτή παρατήρηση άρχης.

Όσον άφορά την άναγκαιότητα εκδόσεως της άποφάσεως 385/81 ως ύπενθυμισθούν άπλως τά όσα προέκυψαν κατά την διάρκεια της διαδικασίας από διάφορες άποψεις, τά όσα έλέχθησαν για τό άρθρο 95 πρώτη παράγραφος, και τά έγγενή του όρια, καθώς και η νομολογία πού έπεκαλέσθησαν οι προσφεύγουσες ως προς την μικρή άναθεώρηση της συνθήκης κατά τό άρθρο 95 τρίτη και τετάρτη παράγραφος, νομολογία με την όποία αναγνωρίζεται η άναγκαιότητα μη μεταβολής του συσχετισμού μεταξύ των έξουσίων της Έπιτροπής και των Κρατών μελών (Γνωμοδότηση 1/60, Slg. 1960, σ. 117) και η όποία ίσχύει άσφαλώς και για την έφαρμογή του άρθρου 95 παράγραφος 1.

3. Δύο λόγια άκόμη σχετικά με την *άπόφαση των δικαστικών έξόδων*, τά όποια, όπως ήδη άνεφέρθη, τό Δικαστήριο δύναται να κανονίσει κατά την κρίση του σύμφωνα με τό άρθρο 69 παράγραφος 5 του κανονισμού διαδικασίας. Άν γίνει δεκτή η εκτίμησή μου για τις πιθανότητες τελεσφορήσεως της προσφυγής, τότε η άπόφαση του Δικαστηρίου ένδέχεται να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα. Είναι δεδαίως δυνατό να άντιμετωπισθεί και τό ένδεχόμενο ότι, δάσει της ύφισταμένης νομολογίας, αναφορικά με τό άρθρο 69 παράγραφος 3, είναι δυνατόν άποκλίσεις από τον κανόνα, έφ' όσον συντρέχει εξαιρετικός λόγος. Αυτό συμβαίνει ιδίως όταν τίθενται δυσχερή και περίπλοκα νομικά έρωτήματα ή όταν ύπάρχει άσάφεια περί του έφαρμοστέου δικαίου (άπόφαση

της 13ης 'Ιουλίου 1961 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 2 και 3/60, Niederrheinische Bergwerks-Aktiengesellschaft και ένας ακόμη προσφεύγων κατά 'Ανωτάτης 'Αρχής, Slg. 1961, σσ. 281 και 312· απόφαση της 23ης 'Απριλίου 1956 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 7 και 9/54, Groupement des industries sidérurgiques luxembourgeoises κατά 'Ανωτάτης 'Αρχής, Slg. 1955-1956, σσ. 53 και 103· απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 1962 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 46 και 47/59, Meroni e C, Erba και Meroni e C, Mailand κατά 'Ανωτάτης 'Αρχής, Slg. 1962, σσ. 835 και 860· από-

φαση της 2ας 'Ιουλίου 1974 στην υπόθεση 175/73, Συνδικαλιστική 'Ενωση — Εύρωπαϊκή Δημοσία Διοίκηση, Βρυξέλλες, Denise Massa και Roswitha Kortner κατά Συμβουλίου, Slg. 1974, σσ. 917 και 926). Στην παρούσα υπόθεση έχουμε ασφαλώς να κάνουμε με μία περίπτωση, για την οποία δεν υπάρχει, αν δεν άπατῶμαι, νομολογιακό προηγούμενο, και την οποία ή 'Ιδια ή 'Επιτροπή έχαρακτήρισε κατά την προφορική διαδικασία ως «διαφορά με άσυνήθιστα προβλήματα». Για τόν λόγο αυτό φρονῶ ότι ενδείκνυται να κριθῇ ότι κάθε διάδικος φέρει τὰ δικαστικά του έξοδα.

4. 'Εν συμπεράσματι, προτείνω νά αναγνωρισθῇ ὅτι δέν συντρέχει λόγος ἐκδόσεως ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς υποθέσεως καὶ ὅτι τὰ δικαστικά έξοδα συμψηφίζονται.